

τακτον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ἕστις ὑπέσχετο πάντοτε τὴν τελείαν τοῦ ἁγίου Τάφου ἐπισκευήν. Μηχανικοὶ διωρίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν εἰρημένων δυνάμεων, ἀλλ' εἴτε παρὰ γνώμην, εἴτε κατὰ γνώμην κρυφῆν τοῦ Παρισίου, ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις Γαλλικὸς πρόξενος, προτεινὼν καινοτομίας ἀπαραδέκτους, ἐμπόδισεν ἕως τώρα τὴν ἐπισκευήν, καὶ ταῦτα ἐναντίον τῶν ἐπισήμων ὀδηγῶν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Τώρα σκευωρεῖ ὁ Πάπας ἐπὶ τῆς προκειμένης ἐπισκευῆς, ἀναμφιδόλως οὐχὶ δι' ἄλλον τελικὸν σκοπὸν, εἰμὴ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ ἁγίου Τάφου καὶ ἴσως τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, χρείας τυχούσης.

Κατὰ τὸ χριστιανικὸν καθήκον ἡμεῖς θεωροῦντες φιλικώτερον πάντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, καὶ τοὶ διαφέροντας κατὰ τὸ δόγμα, καὶ μὴ ἀκολουθοῦντες κατὰ τοῦτο τὴν Παρισινήν μισαλλοδαξίαν, οὐσαν καὶ μισελληνικὴν σήμερον τόσον παραλόγως, δεχόμεθα τὸν μακαριώτατον τῆς Ρώμης Πατριάρχην ἐν τῇ ἀνατολῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν ἐνν παραιτήσῃ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ δώσῃ τὰς δεούσας ἐγγυήσεις περὶ τῆς ὀφειλομένης πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἀνοχῆς καὶ ἀρμονίας χριστιανικῆς.

Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι καὶ ἂν ἐδρεύῃ ἐν Παλαιστίνῃ ποτὲ ὁ μακαριώτατος Πάπας, οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἐπεμβάσεως εἰς τὰ πράγματα καὶ ἔργα τοῦ Ἱεροσολύμων κανονικοῦ Πατριάρχου καὶ τὰς κτήσεις τῆς Ὀρθοδόξου Γραικικῆς ἐκκλησίας. Οὕτως ἡσυχάζοντος αὐτοῦ πρὸ πάντων καὶ μὴ ἀδικούντος τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς ἐκκλησίας, εὐρεθήσεται ποτὲ ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ κανονικώτερος τρόπος τῆς εὐκαταίας ἐνώσεως πασῶν τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἄνευ τῶν ἀντιθέτων μέσων, βίας καὶ δόλου, ἀλλὰ διὰ τοῦ κανονικοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν.

Ἐν τούτοις λέγομεν αὖθις στεντορεία τῇ φωνῇ ὅτι οὔτε τοῖς Ὀθωμανοῖς, οὔτε τοῖς Ρώσοις, οὔτε τοῖς Γάλλοις, οὔτε τῷ τῆς Ρώμης Ἱεροκοσμικῷ ἡγεμόνι ἀνέκει τὸ ἔργον τῆς ἐπισκευῆς τοῦ ἁγίου Τάφου, ἀλλὰ τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ καὶ τῇ περὶ αὐτὸν κινότητι, ἥτις πρὸς οὐδένα Χριστιανὸν αἰουδήποτε δόγματος καὶ οὐδένα ἄνθρωπον οἰαςδήποτε φυλῆς καὶ θρησκείας ἐμποδίζει ποτὲ τὴν εἴσοδον τοῦ νοῦ.

Ἡ κληρικὴ μερὶς τῶν φίλων Γάλλων μετὰ τῆς Ρώμης καὶ πάντων τῶν φανατικῶν αὐτῆς ὀπαδῶν ἀδικεῖ σήμερον ἡμᾶς ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Δακίᾳ καὶ ἀλλοῦ.

I. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 15, 1863.

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἐπισκεφθεὶς ὡς εἶπομεν, τὰς αὐλὰς τῆς Πετροπόλεως, τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων, καὶ τυχῶν βασιλοπρεποῦς δεξιώσεως, κατήχθη εἰς Τουλῶν, καὶ ἐκεῖθεν, κατὰ τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα, ἔμαλλε νὰ ἐπιβῇ πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο Ἰν' ἀποπλεύσῃ εἰς Πειραιᾶ. Ὅθεν αὐριον ἢ μεθαύριον θέλουσιν ὑποδεχθῆ αἱ Ἀθηναὶ τὸν Μεσίαν, τὸν ἐρχόμενον νὰ σώσῃ τὴν δύστηνον Ἑλλάδα ἀπὸ ἐπισήμων ληστειῶν, κλοπῶν, φόνων, ἐμπρησμῶν, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τῆς λύσεως τῶν παθῶν καὶ τῆς θεηλασίας τῶν μωρῶν καὶ δαιμονιοπλήκτων κεφαλῶν.

Ἡ Συνέλευσις ἐστέρησεν ἐπὶ δεκαετίαν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τοὺς πρώην ὑπουργοὺς Α. Μιαούλην, Δ. Βότσαρην, Ε. Σίμον, Α. Κουντουριώτην, Χ. Χρηστόπουλον καὶ Μ. Ποτλῆν. Κατεδέκασε δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν φρικτοτάτην ταύτην τῶν ποινῶν, γενομένη αὐτῇ κατήγορος καὶ δικαστής, ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διαδικασίας. Περὶ τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης ἀποφάσεως, ζημιούσης πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ὑπὲρ Ἑλλάδος δόξαν, ἐλάλησαν ἄλλοι δεόντως.

Ὁ Μ. Ποτλῆς ἄλλοτε ὑπουργὸς, διακεκριμένος νομομαθὴς καὶ ἀγαθὸς πολίτης, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Κ. Γ. Ράλλη εἰς τὴν διόρθωσιν καὶ ἐκδοσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν συγγραφῶν, ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ. Οἱ καταδικάσαντες αὐτὸν θέλουσι χαρεῖ ὅτι ἐσώθη ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ὑπουργοῦ λυμεῶνος· κατὰ τὴν γενικὴν ὁμῶς συνείδησιν, τῆς ὁποίας τὰς ὑπαγορεύσεις δὲν κατώρθωσαν ν' ἀποφύγῃσιν ἀναγγεῖλασαι τὸν θάνατόν του οὔτε αἰθρασύτερον ὑβρίσασαι ἄλλοτε τὸν ἀποθανόντα ἐφημερίδες, ἢ πατρὶς ἀπώλεσε πολίτην οὐ μόνον πεπαιδευμένον, ἀλλὰ καὶ φιλοπάτριδα. Ὅπως δὲ μὴ παραβαίνωμεν καὶ τὰς στοιχειωδεστέρας ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονῶμεν ποτὲ ὅτι ὁ βίος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶναι ὡς τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγῆς, οὐ τινος ἡ λύσις ἀπόκειται εἰς τὸν χρόνον. Τὸ 1844 ἔτος, τὸ ὑπουργεῖον, οὐ τινος μέλη ἦσαν ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Τρικούπης, ὁ στρατηγὸς Λόντος καὶ ὁ Ρόδιος ἐστιγματίσθη ὡς ἀποτρόπαιον ὑπὸ τῆς τότε Βουλῆς, ἀποστρεφάσης τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁμῶς ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος ἀπέδειξεν ὅτι, εἰάν τις ἔπρεπε ν' ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἔπρεπε ν' ἀποστρέψῃσιν αὐτὸ οἱ στιγματισθέντες ὑπουργοὶ ἀπὸ τῆς ἀνοσίῳ ἐκείνης Βουλῆς. Ὁ χρόνος λοιπὸν θέλει ἐρμηνεύσει καὶ τοῦ Μ. Ποτλῆ

ὡς δημοσίου λειτουργοῦ, τὰς πράξεις, πιθανώτατον δὲ, εἰμὴ βέβαιον, ὅτι ἡ ἑρμηνεία θέλει κατασχύνει τοὺς κατηγοροὺς καὶ συκοφάντας αὐτοῦ. [Ζῶν ὁμοῦς ἐκεῖνος ἐγίνωσκεν ὅτι « *qui sert son pays sert souvent un ingrat.* »

Ὡς τῆς Δακίας οὕτω καὶ τῆς Σερβίας ἡ κυβέρνησις ἀπέβαλεν ἀπὸ τῶν σχολείων τὴν διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ βαίνουσιν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἄνω ποταμῶν.

Ἡ ἐν Πελοποννήσῳ διοίκησις τοῦ πυροβολικοῦ, λαβοῦσα διαταγὴν ν' ἀποστείλῃ ἐνταῦθα ἀπόσπασμα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως, παρήκουσεν, ἀξιοῦσα νὰ προσκληθῆ εἰς Ἀθήνας ὀλόκληρον τὸ σῶμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΗΜΑΙΑΣ. Λαμπρότατον θέαμα παρέστη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν (6 Ὀκτωβρίου) ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θησείου. Τὸ Δ'. Τάγμα τῆς ἔθνοφυλακῆς Ἀθηνῶν ἐν στολῇ καὶ ἐν ὄπλοις μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ παρετάχθη ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ τοῦ Θησείου, ἵνα τῷ παραδοθῆ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ τῆς Αἰγύπτου παρεπιδημοῦντος φιλοπάτριδος ὁμογενοῦς Κυρίου Πάνου Πίσσα, ἱατροῦ καὶ υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου προμάχου τοῦ μεγάλου ἀγῶνος τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας στρατηγοῦ Εὐστρατίου Πίσσα, δωρηθεῖσα αὐτῷ σημαία.

Ἐν πρώτοις ὁ ἀξιότιμος λοχαγὸς Κύριος Παναγιώτης Λύτσικας, συγγενῆς καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ εἰρημένου δωρητοῦ, παραδίδων τὴν χρυσοῖς θυσάνοις πεποικιλμένην σημαίαν καὶ ἐντὸς τοῦ θυροῦ ἔχουσαν ἐξωγραφημένην ἐπιδεικνύοντα τὴν εἰκόνα τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὡς προστάτου ἁγίου τῆς συνοικίας τοῦ Δ'. Τάγματος, ἐξεφώνησεν ἐν μέσῳ βαθυτάτου ἐνθουσιασμοῦ τὰ ἑξῆς: « Κύριε Διοικητά! Λαμβάνω τὴν τιμὴν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν Καίρῳ συγγενοῦς μου Κυρίου Πάνου Πίσσα, νὰ παραδώσω τὴν παρούσαν σημαίαν, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ δωρητοῦ, ἵνα ἀξιωθῆ καὶ ἴδῃ ταύτην κυμαινομένην εἰς τὰς πεδιάδας τῆς δούλης Ἑλλάδος, παρακαλῶν με συγχρόνως νὰ τὸν ἐγγράψω ὡς ἀπλοῦν ἔθνοφύλακα εἰς τὸ μητρώον τοῦ ὁποίου προΐστανται λόγου!»

Ὁ Διοικητὴς Κύριος Μεγαμενέας λαμβάνων τὴν σημαίαν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἔθνοφύλακας εἶπεν: « Ὁ συμπολίτης ἡμῶν Κύριος Πάνος Πίσσας υἱὸς τοῦ ἀγωνιστοῦ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος στρατηγοῦ Πίσσα, ἀπὸ αἰσθημα φιλοπατρίας κινούμενος, δωρεῖται εἰς τὸ τάγμα τὸ ἔμβλημα τοῦτο τῆς τιμῆς.

» Δὲν ἀμφισβάλω οὐδέλλως ὅτι ἀνταποκρίνομαι εἰς τὰ αἰσθηματὰ ὅλων ὑμῶν, ἐκφράζων τὸν δίκαιον ἔπαινον πρὸς τὸν ἀξιότιμον δωρητὴν, διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἔθνοφυλακῆς εὐγενῆ μέριμναν αὐτοῦ· καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς πάντας τοὺς ὁμογενεῖς, οἵτινες ἀπανταχόθεν κατέθεσαν τὸν ὄβολόν των πρὸς καταρτισμὸν τῆς ἔθνικῆς ταύτης δυνάμεως, ἐξ ἧς ἡ πατρίς προσδοκᾷ τὴν τήρησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ μεγαλεῖόν της »

Πληροφορούμεθα δὲ, ὅτι τὸ Δ'. Τάγμα ἐκτιμῶν προσηκόντως τὰ ἄγνα ὑπὲρ πατρίδος αἰσθηματὰ καὶ τὴν ἀτομικὴν ἀξίαν τοῦ Κυρίου Πίσσα, διὰ μὲν τῶν ἀξιωματικῶν του ἐξέφρασε τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ προσφορᾷ, διὰ δὲ πρωτοκόλλου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν διὰ καμψηρίας ἀνηγόρευσε τὸν Κύριον Πίσσαν ἐπίτιμον λοχαγὸν τοῦ Τάγματος.

Ἡ πράξις αὕτη τιμᾷ πολὺ τὸ Δ'. Τάγμα ἄλλως τε ἐγκαυχώμενον, ὅτι κέκτηται τὴν καλύτερην καὶ ὠραιότεραν σημαίαν, ἧτις κατὰ τὴν προχθεσινὴν τελετὴν διήγειρε τὴν κοινὴν περιέργειαν τῶν θεατῶν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὐρημαί τῆς Ἰδρυογείου
ἀπὸ τῆς νεότητός μου εἰμί κέντρον ἐμπορίου·
Τὸ δὲ σῶμά μου εἰς δύο μολονότι διαιρεῖται
πλὴν ἀπὸ ἐπτά κυρίως φίλτατέ μοι συγκροτεῖται.

ΓΡΗΓ. Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ.

Ἀδύς τοῦ ἐν τῷ 325 φυλλάδιῳ Γρίφου.
Θάλασσα, πῦρ, γυνή, κακὰ τρία.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλάδιον 324, 15 Σεπτεμβρίου.

Σελ.	στήλ.	στίχ.	ἀντὶ	ἀνάγνωθι
316,	β'.	5	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι.
317,	α'.	27	ἀκολουθήσας	μὴ ἀκολουθήσας.
"	"	31	ἐπικουρίαν	βελτίωσιν.
"	"	37	Βαβουήλ	Ἰουθὸρ.

Φυλλάδιον 325, 1 Ὀκτωβρίου.

Σελ.	στήλ.	στίχ.	ἀντὶ	ἀνάγνωθι
332,	β'.	45	ὑπάξειός του	ὑπάρξειός του.
334,	α'.	24	πλάνητα	πλανητικὰ
"	"	25	τοῦ τύπου	ταῦ τύπου.
"	β'.	4	ἦτινες	οἵτινες.